

Моје обраћање Светом Сави

Свети Саво, теби пишем данас, као што пишем себи, свом народу, својим прецима. Пишем теби јер се чини да у нашем времену једино твоја тишина уме да говори гласно. У времену у којем се речи превише често купују, а искреност скупо плаћа, твоје име је постало симбол онога што смо изгубили – и онога што још увек можемо пронаћи.

Кажу да си био градитељ – школа, домова, а најбитније, мостова између душа људи. Био си учитељ народа, али не кроз наметање, већ кроз осветљавање пута. Ти си учио народ да је снага у знању, у мудрости, у вери која није пуко обележје, већ чин љубави и слободе. Твоје дело није било утемељено на моћи, већ на истрајности и служењу онима који су били заборављени. Научио си нас да је знање вредније од сваког блага, да је љубав према ближњима највиши облик вере као и да је правда темељ сваког друштва. Твоје школе нису биле само места где се учило читати и писати, оне су биле уточишта духа, светионици на тамним обалама. У овом времену, ја осећам захвалност и наду. Захвалност за све што си нам оставио, и наду да ћемо бити достојни твог наслеђа. Твоја светлост није угашена, Саво. Она сија у сваком делу доброте, у сваком гласу који се бори за истину, у сваком кораку ка правди. И даље, рекла бих, покушавамо да наставимо твој посао, да учимо, стварамо и волимо, чак и када нам се чини да се све око нас руши. Данас, док ти ово пишем, у мојој земљи постоје они који и даље корачају тим путем, они који се труде да граде мостове тамо где их други руше. Сећам се приче о теби, како си изабрао пут одрицања да би другима дао. Тада си веровао да народ може бити бољи, да можемо постати вредни оне земље коју си сањао.

Шта би данас рекао, гледајући оне који се снебивају пред туђим болом, пред ћутањем које као да постаје закон. Опрости нам што понекад заборављамо твоје речи, што дозвољавамо да нас обмане привидни сјај.

Али мораш знати да још има оних који верују. Њихове речи нису тихе, нити су им руке опасане златом. Ипак, они стоје, како си и ти некада стајао – мирно, усправно, у име истине која није украс, већ камен темељац сваке вредности. Замисли их, Саво, како корачају уским путевима овог доба. Твоји ученици, твоји следбеници, не дозвољавају да твоја мисао престане да одјекује. Ходемо стазама утабаним твојим корацима, вођени твојим примером. И док будемо градили ову земљу у гласном заносу, знамо да ниси далеко. Ти си са нама, у сваком нашем труду, у сваком нашем сну.

Поруке које си нам оставио постале су наш најбољи путоказ, инспирација и обавеза. Твоја душа, дело и речи и даље нас бодре и сваку нашу стопу доброте и храбрости чине светлијом.

Софија Рељин IVз
Техничка школа „Михајло Пупин“ Кикинда